

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Paweł Kołodziejcki (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **R. W.**

skazanego z art.148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 czerwca 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 37/24,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 28 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K 27/22,

I. na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcie co do świadczenia pieniężnego z punktu XIV wyroku sądu pierwszej instancji oraz utrzymany w tej części w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania temu sądowi;

II. oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

Małgorzata Bednarek Antoni Bojańczyk Paweł Kołodziejsk

[PŁ]i

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K 27/22:

1. oskarżonego R. W. za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 2020 r., w miejscowości L., gm. L.1., woj. [...], przewidując możliwość pozbawienia życia S. B. i na to się godząc, zadał jej liczne uderzenia, narzędziem ostrym i działającymi z dużą siłą narzędziami twardymi, tępymi-tępokrawędzistymi, a nadto dusił ją, kopał i skakał po całym ciele, powodując u niej szereg obrażeń głowy, szyi, tułowia, kończyn górnych i dolnych, powierzchowne rany cięte szyi, ramienia i przedramienia lewego, obrażenia wewnętrzne, w szczególności jamy brzusznej w postaci mnogiego rozerwania śledziony i wątroby ze śmiertelnym krwotokiem do jamy otrzewnowej, skutkujące zgonem pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za którą wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności;
2. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 31 lipca 2020 r., w miejscowości L., gm. L.1., woj. [...] i w R. woj [...], znęcał się fizycznie i psychicznie nad K. N. pozostającą w stosunku zależności, wynikającym z łączącej ich więzi materialnej, osobistej i uczuciowej, w ten sposób, że znajdując się w stanie po spożyciu alkoholu wszczynał awantury, w trakcie których używał wobec niej słów uznanych powszechnie za obelżywe, poniżał ją, groził jej użyciem przemocy zarówno wobec niej samej jak i członków jej rodziny oraz zabójstwem, a także używał przemocy zadając

pokrzywdzonej uderzenia rękami po całym ciele i dusząc, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3. uniewinnił R. W. od popełnienia czynu z art. 284 § 1 k.k. polegającego na tym, że w kwietniu 2020 r. daty bliżej nieustalonej, nie wcześniej jednak niż 12 kwietnia 2020 r., w miejscowości L., gm. L.1., woj. [...], przywłaszczył rzeczy stanowiące własność K. N., o łącznej wartości ok. 3.900 zł, a w tym: laptop m-ki D. o wartości ok. 3.000 zł, telefon m-ki H. o wartości ok. 400 zł oraz ubrania buty i kosmetyki o wartości ok. 500 zł, wielokrotnie następnie odmawiając ich zwrotu pokrzywdzonej;
4. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w lipcu 2020 r. daty bliżej nieustalonej, w miejscowości L., gm. L.1., woj [...], po uprzednim przesłaniu przy użyciu aparatu telefonicznego należącego do P. K., za pośrednictwem komunikatora M. i wiadomości MMS, wizerunku nagiej K. N., do niej samej i jej męża, stosował wobec K. N. groźbę bezprawną dalszego rozpowszechniania jej nagiego wizerunku wśród nieokreślonego kręgu członków jej rodziny i znajomych, w celu zmuszenia pokrzywdzonej do określonego działania tj. do wspólnego z nim zamieszkania, tj. występku z art. 191 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
5. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w okresie od października 2020 r. daty bliżej nieustalonej, do grudnia 2020 r. daty bliżej nieustalonej, w miejscowościach: L., gm. L.1., woj. [...] i G., gm. O., woj. [...], uporczywie nękał K. N., dzwoniąc do niej i używając wobec niej słów uznanych powszechnie za obelżywe oraz grożąc jej użyciem przemocy, zarówno wobec niej samej jak i członków jej rodziny oraz zabójstwem i spalaniem domu, wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia i udręczenia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj.

występku z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

6. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w dniu 13 listopada 2020 r., w miejscowości G. gm. O., woj. [...], groził małoletniej K. N. 1 użyciem przemocy oraz zabójstwem, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
7. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2020 r. daty bliżej nieustalonej, do września 2020 r. daty bliżej nieustalonej, w miejscowościach: L., gm. L.1., woj. [...], O. 1., gm W. woj. [...], W. 1 gm. J., woj. [...], znęcał się fizycznie i psychicznie nad P. K. pozostającą w stosunku zależności, wynikającym z łączącej ich więzi materialnej, osobistej i uczuciowej, w ten sposób, że znajdując się w stanie po spożyciu alkoholu wszczywał awantury, w trakcie których używał wobec niej słów uznanych powszechnie za obelżywe, poniżał ją, groził jej użyciem przemocy oraz używał przemocy, zadając pokrzywdzonej uderzenia rękami po całym ciele i dusząc, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
8. uniewinnił R. W. od popełnienia czynu art. 190a § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od września 2020 r. daty bliżej nieustalonej, do października 2020 r. daty bliżej nieustalonej, w miejscowości L., gm. L.1., woj. [...], uporczywie nękał P. K., dzwoniąc do niej oraz wysyłając wiadomości za pośrednictwem komunikatorów internetowych, używając wobec niej słów uznanych powszechnie za obelżywe, wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia i udręczenia;

9. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 17 czerwca 2020 r. daty bliżej nieustalonej do 31 grudnia 2020 r., na drogach publicznych woj. [...] i [...], działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt VIII K 976/14, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, nie stosował się do orzeczonego tymże wyrokiem zakazu, wielokrotnie prowadząc w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. nr rej. [...], przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II K 248/12, tj. występkę z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu kodeksu karnego z 31 grudnia 2020 r., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
10. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. za czyn opisany w punkcie IX orzekł wobec oskarżonego R. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 lat;
11. uniewinnił R. W. od popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w miesiącu październiku 2020 r. daty bliżej nieustalonej, na drodze publicznej z L. do R., woj. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości o nieustalonej zawartości alkoholu etylowego we krwi, przekraczającej 0,5 promila, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki A. nr rej. [...], będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zwoleń z dnia 17 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 70/19, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II K 248/12;

12. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w dniu 1 stycznia 2021 r., na drodze publicznej z L. do D., gm. S., woj. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki A. nr rej. [...], będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt VIII K 976/14, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
13. na podstawie art. 42 § 3 k.k. za czyn opisany w punkcie XII orzekł wobec oskarżonego R. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
14. na podstawie art. 43a § 3 k.k. za czyn opisany w punkcie XII orzekł wobec oskarżonego R. W. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej *„świadczenie pieniężne w wysokości 10 000 (dwadzieścia tysięcy) zł”*;
15. oskarżonego R. W. uznał za winnego tego, że w dniu 13 listopada 2020 r., w miejscowości G., gm. O., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami, wzięli udział w pobiciu J. N. i M. N., zadając im uderzenia rękami i kopiąc po całym ciele, narażając ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
16. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. W. karę łączną 20 lat pozbawienia wolności;

17. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. W. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 1 stycznia 2021 r. godz. 4.00 do dnia 28 sierpnia 2023 r.;
18. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. W. łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
19. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej T. G. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 50000 (pięćdziesiąt tysięcy) zł;
20. zwolnił m.in. oskarżonego R. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez prokuratora i obrońców R. W., Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 28 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 37/24 uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynów zarzucanych R. W. w pkt. III i XI, i na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. postępowanie o te czyny umorzył (pkt I), w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy (pkt II). Ponadto na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również od 28 sierpnia 2023 r. do 28 maja 2024 r. (pkt III) oraz zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przyjmując, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa (pkt IV).

Kasacje od powyższego orzeczenia wnieśli dwaj obrońcy skazanego R. W.. Adw. P. K. podniósł następujące zarzuty:

1. *„naruszenie przepisów postępowania skutkujące wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej objawiającej się tym, że zdaniem obrony w trakcie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Radomiu doszło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej poprzez rozpoznanie niniejszej sprawy w postępowaniu I instancyjnym toczącym się przed Sądem Okręgowym w Radomiu przez Sąd, który był nienależycie obsadzony albowiem jednym z dwóch sędziów w tym postępowaniu – Sędzia X. Y. jest osobą powołaną na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w Radomiu (postanowienie Prezydenta RP z dnia [...] 2022 r. nr 1130.[...]2022) w wyniku rekomendacji organu – Krajowej Rady Sądownictwa – ukonstytuowanej po*

nowelizacji ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w 2017 roku (dalej jako „neoKRS”), która to nowelizacja doprowadziła do tego, że skład neoKRS jako upolityczniony nie spełnia wymagań wskazanych w postanowieniach Konstytucji RP oraz wymagań obowiązującego Polskę prawa międzynarodowego. Wobec powyższego, Sędzia X. Y. nie dawała gwarancji bezstronnego i niezawisłego rozpoznania istoty sprawy, a zatem wada ta nie mogła czynić z Sądu rozpoznającego sprawę meriti, tego Sądu, o którym mowa jest przepisach kodeksu postępowania karnego, Konstytucji RP oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, co doprowadziło do naruszenia prawa skazanego do Sądu – rozpoznania sprawy przez niezależny, bezstronny Sąd i niezawisłego sędziego, co w konsekwencji prowadzi do zaistnienia bezwzględnej przyczyny: art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. z zw. z art. 26 k.p.k. oraz art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 EKPC;

- 2. obrazę art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przyjętą przez Sąd Apelacyjny w sposób odmienny od ustaleń Sądu Okręgowego (strona 15 uzasadnienia, wersy 39-41), skutkujące nieprawidłowym przyjęciem, że R. W. wyjaśnił, iż wyszedł z domu około 22 razem z S. W., co stoi w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi, a co rzekomo przeczy wnioskowi obrony o braku zamkniętego łańcuchu poszlak w sprawie, w sytuacji gdy oskarżony R. W. nigdy nie wyjaśniał, że wyszedł z domu o 22, a także by wyszedł wtedy z domu razem z denatką;*
- 3. obrazę art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na wadliwym rozważeniu zarzutu apelacji oznaczonego numerem 1) oraz 3), Sąd U instancji przyjął bowiem (analogicznie jak Sąd Okręgowy), że istniejące w sprawie poszlaki układają się w logiczny i nieprzerwany łańcuch zdarzeń, który przesądza o winie R. W. za zabójstwo S. B., tym bardziej w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego odnośnie swojego sprawstwa są wg Sądu Apelacyjnego sprzeczne z pozostałymi dowodami występującymi w sprawie, podczas gdy:*

1. *Sąd Apelacyjny przyjął ustalenia dotyczące wyjścia R. W. z domu z S. W. w sposób sprzeczny z materiałem dowodowym, przecząc sam sobie gdyż na stronie 15 uzasadnienia wskazał, iż R. W. opuścił dom razem z S. W., by wcześniej wskazać, iż wyjaśnił, że pozostawił ją w domu samą (wersy 14-15, 17-18),*
2. *Sąd Apelacyjny przyjął, w sytuacji istniejących wątpliwości, rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego czym rażąco naruszył art. 5 § 2 k.p.k.,*
3. *z opinii biegłego W. O. wynika, że obrażenia zadane S. B. mogły powstać w związku z uderzeniami pięściami, co w sytuacji braku śladów na rękach oskarżonego zostało zignorowane i wg Sądu wskazywać mogło, że oskarżony tych pięści do zadawania obrażeń nie używał, lecz innego narzędzia, które nie zostało w ogóle ustalone,*
4. *na ciele S. B. ujawniono odwzorowanie śladów podeszwy różnych butów, czyli nie jednego rodzaju buta, co wskazuje na obecność na miejscu zdarzenia więcej niż jednej osoby, tym samym przeczy to wersji jakoby oskarżony dokonał zabójstwa. Jednocześnie przyjęto, że ślady te mogły pochodzić od buta oskarżonego, w sytuacji gdy równie prawdopodobna jest wersja, że ślady te mogły nie pochodzić od jego buta, zaś sam Sąd Apelacyjny na stronie 17 uzasadnienia wskazuje, że z opinii traseologicznej nie można wyciągnąć kategoriycznych wniosków, by następnie przyjąć, że opinia ta potwierdza sprawstwo oskarżonego,*
5. *na odzieży S. B. oraz R. W. znaleziono wzajemne ślady genetyczne co nie może dziwić wobec faktu, że osoby te ze sobą razem mieszkały, znamienne natomiast jest, że na butach oskarżonego, które rzekomo zostały użyte do zadawania ciosów denatce nie znaleziono w ogóle jej śladów biologicznych,*
6. *Sąd Apelacyjny stwierdza, że oskarżony miał wystarczająco dużo czasu oraz samoświadomości by narzędzie zbrodni ukryć lub usunąć, jednocześnie był na tyle władny umysłowo, by m.in. zadawać ciosy butami w inny sposób aniżeli poprzez kopanie obutymi w nie nogami (tak na stronie 18 uzasadnienia), gdzie jednocześnie brakowało oskarżonemu wystarczającej świadomości do ukrycia ciała denatki, zamiast tego oskarżony w sposób świadomy miał ją*

- pozostawić na zewnątrz domu, co przeczy logice całego zdarzenia i zachowania oskarżonego,*
7. *Sąd Apelacyjny w sposób dowolny szachuje logiką oskarżonego, w jednym miejscu mu jej odmawiając tj. w sytuacji, gdy w sposób nieracjonalny pozostawia ciało denatki na zewnątrz, by w innym miejscu wskazać, że mógł on działać logicznie m.in. ukrywając ślady i dowody zbrodni, usunąć ślady z noża, gdzie przecież stan upojenia alkoholowego oskarżonego w dniu zatrzymania był znaczny. Nie ulega wątpliwości, że w sytuacji gdy ta logika przeczy wersji zdarzeń przyjętych przez Sąd Apelacyjny to jest ona odrzucana, a gdy może wersję zdarzeń przyjętych przez Sąd wzmocnić to jest uwypuklana oraz podkreślana,*
 8. *sami policjanci podczas składania zeznań w sądzie wskazali, że wchodzili do domu oskarżonego tj. mogli zacierać ślady, a które to w/w okoliczności traktowane łącznie mają stanowić o logicznym i nieprzerwanym łańcuchu zdarzeń, gdzie analiza istniejących nieścisłości w sposób bezsprzeczny wskazuje, że w niniejszej sprawie nie istnieje nieprzerwany łańcuch poszlak;*
 9. *obrazę art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na szczątkowym i nierzetelnym rozważeniu zarzutów apelacji oznaczonych numerem 4) i 10), a odnoszących się do rozmów S. B. ze swoim ojcem, jak również rzekomego alibi K. N. w sylwestra 2020 r., w sytuacji gdy:*
 1. *Sąd Apelacyjny potwierdził w sposób wadliwy ocenę Sądu Okręgowego, gdyż analiza danych telefonicznych i bilingów przeczy kontaktom ojca z S. W. w dniu 31.12.2020 r., Sąd Apelacyjny stwierdził, że oparto się w tym zakresie na depozycjach świadka K. G., gdzie te zeznania nie są wiarygodne, gdyż przeczą dowodom z dokumentów i analizie telefonicznej,*
 2. *Sąd Apelacyjny wskazuje, że świadek K. N. przyznał się do wysyłania obraźliwych smsów do pokrzywdzonej, w sytuacji gdy świadek tej okoliczności zaprzeczył, a przyznał ją dopiero podczas drugiego przesłuchania w sprawie, gdy Sąd uzyskał dane SMS-owe świadka i S. B.. Nadto pierwotnie Sąd Okręgowy przyjął, że to oskarżony groził SMS-owo pokrzywdzonej pozbawieniem jej życia, gdzie wiadomości te wysyłał K. N.,*

3. *fakt logowania się telefonu w stacji BTS w J. nie świadczy o alibi świadka K. N., gdyż ten mógł swój telefon pozostawić w miejscu imprezy, samemu przemieszczając się w inne miejsce,*
4. *zeznania świadków odnośnie okoliczności imprezy sylwestrowej w domu są wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego rażąco sprzeczne, gdyż Sąd nie zauważył, iż będący na miejscu imprezy M. K. i W. S. wysyłają sobie wzajemnie wiadomości SMS, pomimo że znajdują się wg ich oświadczeń w tym samym miejscu;*
5. *obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranych w sprawie materiałów dowodowych i uznanie przez Sąd Apelacyjny w Lublinie, że oskarżony R. W. popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny z punktu III i XI, w sytuacji gdy:*
 1. *K. N. zostawiła w sposób dobrowolny rzeczy w domu oskarżonego, by mieć pretekst do przyjazdów do niego, oskarżony sam wzywał pokrzywdzoną do odbioru swoich rzeczy, gdzie ta ich nie odbierała, a nadto warunkiem odpowiedzialności za przywłaszczenie na płaszczyźnie znamion strony podmiotowej jest określony cel działania sprawcy, objęty jego świadomością i wolą, a sprowadzający się do definitywnego włączenia rzeczy do swojego majątku, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło,*
 2. *opinia patomorfologa nie spełnia wymogów jasności i pełności, a także nie uwzględnia wszelkich okoliczności sprawy, m.in. związanych z tym czy oskarżony w danym czasie coś jadł, a także ile spożył konkretnie alkoholu, nadto powyższa opinia winna być sporządzona przez biegłego toksykologa, a nie patomorfologa, gdyż wiedza specjalistyczna wymagana w tym konkretnym przypadku wymaga wiedzy toksykologicznej;*
 3. *obrazę art. 433 § 2 k.p.k. polegającą na szczątkowym i nierzetelnym rozważeniu zarzutu apelacji odnoszącego się do rażąco niewspółmiernej kary wymierzonej oskarżonemu i nie pochyleniu się nad kwestią orzeczonej wg obrony rażąco niewspółmiernie surowej kary, gdyż Sąd Apelacyjny w zasadzie jedynie wskazał, iż Sąd meriti uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary, lecz nie uzasadnił w żaden sposób takowego stanowiska w*

odniesieniu do art. 53 k.k. czy też art. 115 § 2 k.k. czy też w odniesieniu do okoliczności popełnionych czynów, zachowania stron po ich popełnieniu”.

Z kolei adw. T. T. pod adresem wyroku sądu pierwszej instancji podniósł zarzuty:

1. *„rażące naruszenie prawa procesowego, polegające na obrazie przepisów art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 433 § 2 k.p.k polegającą na częściowym nierozważeniu zarzutów apelacji oznaczonych cyfrą rzymską I, V i VII tj. zarzutów procesowych podważających „nierozzerwalny łańcuch poszlak” konieczny do skazania R. W. bez ani jednego bezpośredniego dowodu jego winy w zakresie najpoważniejszego zarzutu tj. art. 148 § 1 k.k, w sytuacji w której Sąd II instancji ustala de facto odmienny stan faktyczny w zakresie okoliczności śmierci S. B., bowiem w sposób dorozumiany uznaje, po wnikliwej analizie opinii traseologicznej, iż partnerce oskarżonego w noc 31 grudnia 2024 r. ciosy zadawała więcej niż jedna osoba, powyższe zaś z kolei przeczy ustaleniu, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z nierozzerwanym łańcuchem poszlak tworzącym jedną tylko możliwość przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a nadto czynienie przez Sąd ad quem krótkich jednozdaniowych uwag w zakresie braku zasadności rozbudowanych zarzutów obrony bądź nie odniesienia się do nich w żadnym zakresie (co chociażby ma miejsce w zakresie telefonów R. W. do S. B. z telefonu funkcjonariusza policji bezpośrednio przez udaniem się na miejsce zbrodni) powoduje, iż faktycznie zarzuty w tym zakresie pozostały rozpoznane jedynie „pozorne”;*
2. *art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 433 § 2 k.p.k polegającą na nierozważeniu zarzutu nr XVI apelacji z dnia 13 grudnia 2023 r. dotyczącego naruszenia przepisów postępowania poprzez brak faktycznego odniesienia się do rzeczowego zarzutu, bowiem co prawda na stronie 18 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, Sąd ad quem wskazuje na różne okoliczności powołując jako podstawę swych rozważań ów zarzut, jednak w dalszym ciągu uwaga organu jurysdykcyjnego nie skupia się do przebiegu zdarzenia z dnia 13 listopada 2020 r. i roli w nim R. W. wynikającej li tylko depozycji J. N. syna T., a charakteru relacji łączących K. N. z oskarżonym, rzekomego prowadzenia*

pojazdów przez mego Mocodawcę bez uprawnień będąc w związku z wyżej wymienioną itp. czyli okoliczności nie „poruszonych” nawet pośrednio w tym zarzucie przez obronę;

3. *art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 433 § 2 k.p.k polegającą na pełnym nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisów postępowania (zarzut apelacji nr XVII z dnia 13 grudnia 2023 r.) w zakresie kierowania przez R. W. bliżej nieokreślonymi pojazdami mechanicznymi bez uprawnień w okresie od 17 czerwca 2020 do 31 grudnia 2023 r. w bliżej nieokreślonych miejscach;*
4. *art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 433 § 2 k.p.k polegającą na pełnym nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisów postępowania tj. zarzutu apelacji nr XVI z dnia 13 grudnia 2023 r. w zakresie znęcania się psychicznego R. W. nad swoimi partnerkami poprzez przyjęcie wykluczających się tez, iż z jednej strony w/w zabierał im telefony komórkowe, z drugiej strony „wykonywał do nich niezliczone połączenia telefoniczne na ich telefony”, i nie skonfrontowanie tych tez z materiałem bezwzględnie tj. chociażby wiadomościami smsowymi z karty 1568 akt sprawy czy też billingami telefonu należącego do S. B., z których wynika, że swobodnie z niego korzystała dzwoniąc do ojca czy też do... R. W. ;*
5. *art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 433 § 2 k.p.k polegającą na nierozważeniu zarzutów apelacji obrońcy z dnia z 13 grudnia 2023 r. oznaczonych cyframi nr IV, X, XIII oraz XIV w zakresie oceny depozycji uczestników imprezy sylwestrowej - P. G., W. S. M. K. i K. N., bowiem Sąd odnosi się do tego zarzutu w zasadzie jednym zdaniem pojedynczo złożonym na stronie 19 uzasadnienia:*

„Rozbieżności te jednak dotyczą drugorzędnych okoliczności, zaś są jednolite co do zasady, a w szczególności odnośnie alibi K. N. krytycznej nocy, co nieskuteczne próbują podważyć obrońcy”

w sytuacji, gdy uzasadnienie przedmiotowych zarzutów zostało bardzo szczegółowo wykazane, w tym w odrębnym piśmie procesowym poprzez analizę depozycji w/w osób w oparciu o ich własne zeznanie i dotyczyło kwestii fundamentalnych dla niniejszej sprawy;

6. *naruszenie art. 433 § 1 KPK i art. 457 § 3 w zw. z art. 99a § 1 k.p.k oraz art. art. 78 i art. 176 Konstytucji poprzez akceptację Sądu II instancji sporządzenia motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji w sposób skrótowy, polegający de facto na postawieniu krzyżyka przy danej rubryce formularza uzasadnienia wyroku, w sytuacji, gdy takie zrealizowanie w/w norm prawnych nie spełnia wymogu realizacji rzetelnego procesu karnego i prawa do sądu - zgodnie z przywołanymi wyżej normami konstytucyjnymi oraz standardem konwencyjnym (art. 6 EKPCz), z uzasadnienia Sądu Okręgowego w Radomiu nie dało się bowiem zdekodować motywów i rozumowania, którym kierował się tenże Sąd wydając swe orzeczenie, co w sposób dorozumiany przyznał Sąd ad guem, przede wszystkim dokonując własnej analizy poszlak odnośnie czynu z art. 148 k.k, które doprowadziły do uznania winy R. W. ”.*

Prokurator w pisemnych odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanego okazały się oczywiście bezzasadne, co z uwagi na treść art. 535 § 3 k.p.k. i ujawnienie w ustnych motywach powodów tej oceny, zwalniało Sąd Najwyższy od sporządzania w tym zakresie pisemnego uzasadnienia. Jednocześnie podczas rozpoznawania kasacji Sąd Najwyższy stwierdził z urzędu wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., która obligowała do uchylenia wyroków sądów obu instancji w wąskim fragmencie, tj. rozstrzygnięcia co do świadczenia pieniężnego z punktu XIV wyroku sądu *a quo*, które zawierało sprzeczność uniemożliwiającą wykonanie orzeczenia.

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż rozbieżność w cyfrowym i słownym zapisie w sentencji wyroku wysokości zastosowanej sankcji (kary, środka karnego, środka probacyjnego itp.) nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie (zob. m.in. wyrok SN z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III KK 186/17; wyrok SN z dnia 5 grudnia 2019 r., V KK 402/18; wyrok SN z dnia 27 kwietnia 2022 r., III KK 130/22; wyrok SN z dnia 10 września 2024 r., V KK 227/24). Wprawdzie co do zasady możliwe jest usunięcie tejże rozbieżności w trybie art. 105 § 1 k.p.k., niemniej

jednak omyłka pisarska może być uznana za oczywistą wyłącznie wtedy, gdy po dokonaniu przez sąd analizy treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa, podstaw skazania i wymiaru kary, zostanie ustalone, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary (innego środka reakcji prawnokarnej) odzwierciedla wymiar kary (innego środka reakcji prawnokarnej), który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa (*vide* uchwała 7 sędziów SN z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2/18, OSNKW 2018, nr 8, poz. 54).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że Sąd Okręgowy w Radomiu w punkcie XIV wyroku orzekł wobec R. W. na podstawie art. 43a § 3 k.k. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej „w wysokości 10 000 (dwadzieścia tysięcy) zł”, a zatem wewnętrznie sprzecznie. Jednocześnie powyższa rozbieżność nie może zostać usunięta we wskazanym trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, albowiem w oparciu o wskazaną podstawę prawną mogło zostać wymierzone zarówno świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł, jak i 20.000 zł. Tym samym na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., której nie dostrzegł sąd *ad quem*. Ponieważ wspomnianą wadliwością dotknięty był nie cały wyrok sądu *meriti*, a jedynie punkt XIV tego orzeczenia, koniecznym było uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim utrzymano w mocy powyższe rozstrzygnięcie, a także sam punkt XIV wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu, celem prawidłowego i niebudzącego wątpliwości orzeczenia w przedmiocie świadczenia pieniężnego za przestępstwo przypisane skazanemu w punkcie XII. Bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. może dotyczyć każdego pojedynczego rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Uchylenie orzeczenia z powodu tego uchybienia powinno nastąpić zatem tylko w tej części przedmiotowej, której to uchybienie dotyczy (zob. D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Warszawa 2025, teza 12 do art. 439; zob. również wyrok SN z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt IV KK 390/05).

Mając powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]

Małgorzata Bednarek

Antoni Bojańczyk

Paweł Kołodziejski